

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

frihed med en henvisning til, at hvis man gav importen fri, ville kronen falde. Ja — indvender så det ærede medlem hr. Bjørner —, nu er kronen faldet, og vi har alligevel ikke fået importen fri; hvor langt skal kronen falde, før importen endelig kan gives fri?

Det hele kan lyde meget interessant, men beror til syvende og sidst på, at det ærede medlem hr. Bjørner også på dette punkt fuldstændig har misforstået, hvad det er, det drejer sig om. Den kronesækning, der har været talt om fra vor side i denne forbindelse, er en isoleret dansk kronesækning. En isoleret dansk kronesækning er ikke foretaget ved den devaluering, der nu er sket; ingen har bragt den i forslag undtagen eet eneste parti, nemlig retsforbundet. Ved at foreslå valutakurserne givet fri ville man uvægerligt have opnået et fald i kronekursen udover det, der skulle til for at følge England. Man ville uvægerligt være kommet i den situation, at den danske krone ville have fået et isoleret fald, en isoleret devaluering. Og her er det, jeg desværre må vende tilbage til, at der er en tydelig uredelighed i retsforbundets agitation. Det var det parti, der foreslog en valutapolitik, der ville have medført den stærkeste devaluering, en isoleret dansk kronenedskrivning, men det optræder ikke des mindre på møder landet over, som om det var absolut imod devaluering. Jeg må stadig fastholde, at dette er uredeligt; jeg har ikke hørt, at retsforbundet her fra denne talerstol har formået at give nogen forklaring, som har kunnet rokke mig i denne overbevisning.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller begyndte sit indlæg for det konservative parti med en længere historisk redegørelse for alt det gode, man fra konservativ side havde gjort i forbindelse med vareforsyningsloven i årenes løb. Det er nok rigtigt det meste af, hvad der blev sagt. Bl. a. pegede det ærede medlem hr. Aksel Møller på, at man drog erhvervene ind i et kommissionsarbejde om lovens administration og om lovens forlængelse. Det er rigtigt, og jeg synes også, det er en stor konservativ fortjeneste, at man har medvirket til den såkaldte afviklingskommissions arbejde. Nu var det spændende, om man fra konservativ side ville tage konsekvensen af det arbejde,

der er udført i denne kommission, som ganske rigtigt er kommet til verden på konservativt initiativ, om man ville tage konsekvensen af, at alle erhvervsgrupper her blev enige på en enkelt undtagelse nær, og om de konservative ud fra denne kommissions resultater ville slutte sig til regeringens ønske om en forlængelse af vareforsyningsloven.

Her fik vi ikke noget rigtigt klart svar, eller måske kan man sige, at svaret i og for sig var klart nok, for vi fik det svar, vi allerede kunne læse i „Nationaltidende“ i mandags: at hvis venstre ville medvirke til at forlænge denne lov, ville de konservative sikkert også, og hvis venstre ikke ville, ville de konservative heller ikke. Jeg skal forsåvidt ikke påstå, at dette svar ikke er klart, men om det er udtryk for nogen strengt saglig stillingtagen til de problemer, som vi her skulle forsøge at løse, kan der måske nok rejses spørgsmål om.

Det ærede medlem var iøvrigt inde på rationeringsproblemerne og mente her at måtte fremhæve, at jeg havde fremsat den mening, at opgivelse af rationeringerne ville føre til forøgelse af totalforbruget. Men det er ikke rigtigt, det har jeg ikke sagt; det tror jeg nemlig ikke, det vil. Jeg tror, at sådan som forholdet mellem pengemængde og varemængde er her i landet i øjeblikket, ville den omstændighed, at man ophævede en række rationeringer — som f. eks. rationeringen af sukker, kød og flæsk, smør og margarine osv. — næppe medføre en udvidelse af totalforbruget. Jeg tror, at den forbrugsudvidelse, der ville fremkomme, ville blive opvejet af mindre udgifter for forbrugerne på andre områder. Heri tror jeg, det ærede medlem har ret, og det svarer nøje til, hvad jeg tidligere har fremhævet også offentligt, bl. a. i nogle artikler i „Berlingske Tidende“, som jeg formoder hører til det ærede medlems lektur.

Dér, hvor rationeringernes ophævelse vil bevirke ændringer, er på valutaområdet. Man kan meget nemt regne ud, hvad ophævelsen af forskellige rationeringer vil medføre, enten i merudgift af valuta eller i mindreindtægt i valuta. Det kræver ikke så forfærdelig megen statistisk kunnen. Naturligvis kan det være svært på det enkelte område med større nøjagtighed at skønne,